

- **Aktuality**
- **Náš host**
- **Znáte jej?**
- **Ministranti**
- **Skupinky se představují**
- **Něco z historie**
- **Z naší kroniky**
- **Trocha zábavy**
- **Komiks**

OTOČČ!

OTROKOVICKÝ ODDÍLOVÝ ČASOPIS

Číslo 2, ročník I
Zima 2011/2012

Ahóóój všichni!!!

TAK JSME ZASE TADY: -)

Zima už nám pomalu končí, tak je nejvyšší čas se za ní ohlédnout. Jaká byla a co všechno jsme prožili? Přečtěte si články Z naší kroniky.

Máme tu také nové rubriky. V první z nich vám představíme křesťanskou kapelu MRRK a její kytaristku, nám všem dobře známou Danielu.

V další nové rubrice se seznámíme s Donem Boskem, knězem, který se staral o opuštěné kluky. Taky se podíváme na naše pány ministranty.

A nechybí ani soutěžní hádanka, osmisměrka, vtipy nebo komiks.

Díky za všechny vaše ohlasy a taky za hlasy v naší internetové anketě o tom, jak se vám náš časopis líbí. Budeme rádi za jakoukoli další odezvu jak od děcek, tak i od vás rodičů.

Pište nám na náš redakční mail otoc@tom1419.org.

Žán

Aktuality

Letní tábor

Máme tady oficiální termín našeho tábora, a to ve dnech

15.—28. 7. 2012.

Pevně doufáme, že nás pojede ještě víc než loni, a taky že nám bude přát krásné červencové počasí:-)

Poděkování

Velké díky všem děčkám, ale i rodičům za vaše zapojení do tříkrálové sbírky. Díky vám všem byla tak úspěšná. Díky vám mohlo letos u nás v Otrokovicích vyrazit do terénu celkem 34 skupinek a vybralo se celkem 258 266 Kč. Děkujeme!!!

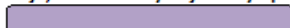
Výsledky ankety — jak se vám líbí náš časopis?

Skvělé! Konečně něco nového!

53% (9 hlasů)

Fajn, ale chtělo by to ještě vylepšit.

35% (6 hlasů)

Ujde to.

12% (2 hlasy)

Nic moc, čekal (a) jsem víc.

0 hlasů

Náš host...

Dnes si představíme kapelu, ve které hrají i dva naši velmi dobří známí z našich oddílů a hlavně z nedělních kytarovek — Danča a Wendy. U příležitosti jejich koncertu u nás nám Danča zodpověděla pár otázek.

V kolika letech ses začala učit na kytaru? Jak ti to šlo?

Počátky koketování s kytarou bych u sebe kladla někdy do období kolem roku 1989 (jejdamaně, to už je strašně dávno...). To jsem začala jezdit na víkendovky a tábory. Tam tehdy uměly na kytaru brnkat snad všechny holky vedoucí. Večerní posezení u táboráku a hraní na kytary-bez toho by se to neobešlo. Fascinovala mě ta atmosféra, myslím. Během letních táborů v odpoledním klidu se nám holky věnovaly a zájemce prostě naučily pár akordů a základní rytmus. Pak už to bylo více méně na každém, jestli bude dál pokračovat nebo se na to takřikajíc vykašle. Měla jsem štěstí, že jsme si do noty padly s Martou Zrůnovou (Fabrikovou), s kterou jsme na x let vytvořili nerozlučnou kytarovou dvojku. Odehrály jsme spolu nespočet dětských pátečních mší ještě v kostele sv. Michala, pak i u Vojtěcha. Taky všechny možné svatby, křtiny, Vánoce, Velikonoce, adorace. To byly doby...

A jestli mi to šlo ? To nevím, to spíš musí posoudit ti, co to museli/musí poslouchat :-)

Jak dlouho existuje MRRK a co znamená tahle zkratka? Má to něco společného s Wendyho pověstným mrkáním (mžouráním) při jeho hraní :-)?

Tuším, že pod tímto jménem funguje kapela od roku 2006, takže Wendyho mžourání nemá na název kapely žádný vliv, protože v té době ještě netušil, že se v tomto hudebním seskupení jednou objeví :-)

Pokud jde o odtajnění názvu kapely, řekla bych k tomu asi toto. Název je sestaven z počátečních písmen křestních jmen zakládajících členů:

M-Maruška Palová

R-Radek Výsmek

R-Radka Výsmeková

K-Klára Loucká

Přestože se sestava od roku 2006 párkrát obměnila a členů v kapele je víc (6), tak název zůstal. Při současném osazenstvu bychom už žádný rozumný název z počátečních písmen našich jmen dohromady nedaly.

Hráváte i při mších nebo jen na koncertech? Jaký styl hudby hrajete?

Protože zázemí ke zkouškám (hudebnu) poskytuje Salesiánské středisko mládeže na Jižních Svazích ve Zlíně, kde míváme každé pondělí večer zkoušku, jsme tak nějak „povinni“ odehrát asi 2 mše do roka v kostele na Jižňákách. Pak se pravidelně kapela objevuje i na Festivalu Pod věží, který se konává na konci září, a také

v projektu Friends on Tour (víkendové hraní společně se slovenskými křesťanskými kapelami). Také jsme založili tradici, že odehrajeme nějaký charitativní koncert v době adventní, takže předloni jsme hráli v Domově důchodců na Jižních Svazích a před vánoci koncert v Naděži v Otrokovicích. Přes léto jsou to pak nějaké lokální malé festivalky.

Hrajete spoustu vlastních písniček. Složila jsi taky nějakou?

Poopravila bych to trošku - kapela hraje pouze vlastní písničky. Pokud hrajeme nějakou cizí, tak to jen při mších nebo takových příležitostech, kdy chceme, aby se zpěvem zapojili i lidé v kostele.

Pokud jde o skládání písniček, myslím, že v tomto směru mně nebylo z hůry dáno:-)

Tato činnost jde v kapele především Marušce Palové a Aničce Cíchové. Svou troškou do mlýna pak přispívá i Radek. Pokud jde o mě - na skládání písniček nemám úplně buňky. Spíš jsem technicky založený člověk...takže pokud něčím přispívám, tak potom spíš tím, že když někam jedeme, tak sebou tahám foťák a dokumentuju.

Lidi reagují na dnešní moderní křesťanskou hudbu různě. Na vašich koncertech určitě zažíváte různé reakce. Můžeš se s námi o některé podělit?

Tak vzhledem k tomu, že hrajeme hlavně pro věřící publikum, tak si myslím, že je snad to naše hraní vnímáno pozitivně. Respektive ještě nás nikdo odnikud nevypísal :-)

Jakou hudbu posloucháš?

Líbí se mi folk. Možná se teď někdo pousměje, ale podle mě klasika pro všechny kytaristy jsou Nedvědi-jak jim tam ty kytary krásně zní, cinkají a doplňují se. Pak bych si pustila třeba kapelu Jarret, Jarka Nohavicu, Karla Plíhala, Bétel, Čechomor, Hrad'išťan, Pavel Žalman. Zkrátka takovou hudbu, které si dnešní omladina možná moc nevíšmá. Líbí se mi taková hudba, kde nástroje vynikají a ne když řvou všechny přes sebe.

Už se vám během koncertu stal i nějaký trapas? Co nějaká veselá historka?

Tak ať pátrám v paměti, jak pátrám, zatím se asi nic výjimečného, c o by stálo za zmínku, neudálo.

A doufám, že to tak zůstane :-)

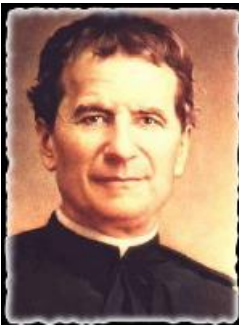
Co bys chtěla vzkázat našim čtenářům?

Tak já bych jim třeba vzkázala, že pokud mají chuť zpívat nebo umí na něco hrát, určitě ať se zapojí do scholičky nebo při nedělních kytarovkách. Určitě každého rádi vezmeme mezi sebe. Vždyť nemůže všechno ležet jen na starších. Potřebujeme „podhoubí“, aby nás měl kdo postupně vystřídat. A taky ať si uvědomí, že čas, který stráví u počítače a u internetu jim nikdo nevrátí. Tak ať dělají smysluplné věci, mezi které třeba hudba patří. Ať tak může pořád platit, že „co Čech, to muzikant“.

ZNÁTE JEJ?

DON BOSKO

Poslední den v lednu slavíme svátek sv. Jana Boska. Co předcházelo tomu, než se stal svatým a známým mezi mládeží na celém světě?

Píše se rok 1818. 16. srpna se v Becchi nedaleko Turína narodí chlapec, který naučí pravé radosti mládež všech dob. V rodném kraji Piemontu Jeník prožíval šťastné dětství, ale ve dvou letech mu umírá otec. Od té doby nastávají u Bosků těžké chvíle. Maminka zůstala sama se třemi kluky a starými nemocnými rodiči. Měla se co ohánět, aby je všechny uživila. V devíti letech měl Jeník zvláštní sen, který mu ukázal jeho životní poslání. Od té doby si malý Jan přál uskutečnit tajemný sen, a jediný člověk, který mu v tom od začátku pomáhal, byla jeho maminka Markéta. Aby mohl svůj život zasvětit mládeži, musí nejprve studovat a stát se jedním z nejlepších žáků, při tom si přivydělávat a naučit se tak nejrůznějším řemeslům. V době studií založil se svými přáteli „Veselou společnost“ s programem být vždy veselí a žít v přátelství s Bohem. Hudba a zpěv byly znaky této společnosti.

A čas jde dál. Z Jeníka se stává kněz a začíná uskutečňovat svůj sen. Počet chlapců, kteří přicházeli za Janem Boskem, rostl den ode dne. První byl Bartoloměj Garelli a pak už byli další: jeho pozdější nástupce Michal Rua, Dominik Savio a další a další. Všechny nadchly ideály, dobrota a svatost Jana Boska. Jeho heslem bylo: „Dej mi duše, ostatní si vezmi!“

A jak se jeho dílo rozvíjelo? Nejprve vyučoval katechismus malou skupinu chlapců, ta se rozrůstala, stěhovala z místa na místo, pak začaly nedělní oratoře, řemeslnické školy, velké stavby...S rostoucím dílem rostou i náklady. Chudý Jan Bosko nemůže dále pracovat sám, potřebuje spolupracovníky. A nejlepší budou ti, které si sám vychová. Skupina těch, kteří se rozhodli pracovat s Janem Boskem pro dobro mládeže v duchu sv. Františka Saleského, vytvořila salesiánskou společnost – Salesiány Dona Boska.

Krátce předtím, než Don Bosko 31. ledna 1888 zemřel, řekl: „Všechno udělala Maria, já jsem se namáhal, ale ona udělala všechno!“

Uplynulo přes 100 let a Jan Bosko je dnes v církvi uznáván jako velký světec, který udělal svatost mladou, radostnou a přístupnou pro všechny.

P. S. O snu Dona Boska se můžete něco dozvědět také v naší osmisměrce na str. 15.

MINISTRANTI

Ministrantské bodování

Jako každý rok i letos během celého školního roku probíhá naše ministrantská soutěž. Kluci si za své služby připisují body. Každý měsíc vyhodnocujeme nejlepší pětku a ten úplně nejlepší pak může po celý další měsíc nosit kříž sv. Benedikta. Prvních pět borců taky získává jako odměnu peníze do naší celoroční hry. Vyhodnocení za měsíc únor proběhne na dětské mši sv. v pátek 9. března.

Jak si zatím kluci vedou?

1.	Filda Kocháň	389 b.
2.	Pet'a Kocháň	374 b.
3.	Pavel Vlč	239 b.
4.	Tom Janeček	213 b.
5.	Vojta Rafaja	198 b.

Na konci školního roku se pět nejlepších vyrazí za zajímavou odměnou!

Jsme mistři!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

V sobotu 11. února jsme vyrazili do Velkého Ořechova na druhý ročník ministrantského turnaje ve florbalu. A zažili jsme něco, na co jsme už dlouho čekali. Náš nejsilnější tým ve složení Denis, Vojcek, Mart'a a Tom Janečkovi totiž předváděl parádní výkony a celý turnaj vyhráli!!!

Ale to ještě nebylo všechno. Druhý tým ve složení Goblin, Sympaták a Kuba (+ jedna posila z jiné farnosti) skončili třetí!

HOŠI DĚKUJEM!!!

Žán

TAJEMSTVÍ KŘÍŽE

Začala nám doba postní a my ministranti máme další příležitost k naší službě. Každý pátek v 17:30 a neděli v 16:00 bývají křížové cesty.

Poslední dobou nás na tuto službu chodí čím dál míň. A při tom právě tady máme možnost jako nikdo jiný— nést kříž a myslet při tom na to, jaké to bylo, když ho Ježíš nesl na svých ramenou, co všechno při tom musel prožívat, jak se asi cítil.

Pojďme si to každý z nás vyzkoušet, stojí to za to!

Skupinky se představují...

Dnes se podíváme na naše nejstarší chlapíky v našem oddíle. Jsou to borci, kteří prošli vesměs všemi skupinkami a i teď dál zůstávají svému oddílu věrní.

15 UP neboli „FIFTÝNI“

20. října v 18:00 to bylo 10 let od první schůzky 15UP. Začali jsme se tedy scházet v roce 2001. Neopomenutelnou pomocí s rozjezdem skupinky v prvním roce byl Zdeneček Janotů. Od roku 2005 vedu fiftýny společně s Vojtou Janotou. Za tu dlouhou dobu nám z pubošů, s kterými jsme začínali, vyrostli vážení pánové, někteří dokonce ukončili své vzdělání maturitou, jiní dokonce získali i nějaký ten titul. Naše schůzky mají pravidelný režim, který se skládá s vážna, ať už z víry, života, nebo se týká nějakého aktuálního dění. Nezapomíná se však ani na hry. Scházíme se každý týden po celých 10 let ve stejný čas - v 18:00 v sobotu večer. Poslední 2 roky se na náplni schůzek podílí každý fiftýn a jednou za čas si připravuje schůzku.

Podnikli jsme řadu zajímavých, mnohdy legendárních akcí - Zimní táboření v Tee-Pee (i tehdy mrzlo, jak dnes a v noci bylo i pod -20), výpravy na běžkách např. legendární Polana v Beskydech, nebo jsme milé dětičky vyvezli do vězení na Soláni, kde si mohli (inscenovaně) zkusit jaký je to (šok), žít v nesvobodě. Byli jsme několikrát na cyklostezce v Rakousku, někdy jsem jeli kolem řeky, jindy jsme jezdili kolem nemocnice :-). Občas založíme na nějaké stěně a nebo skále. Legendárními se stali také Vojtovi noční akce a to nejen pro účastníky. Zapojovali jsme se, ale i mimo naši skupinku - stavěli jsme tábory, pomáhali se zábavama, několik roků pořádali Silvestrovské pochody, atd., atd.

Nebylo toho málo, letos se schází průměrně tak +-9. Jsem rád, že každý rok máme nové posily z Poutníků a Škorpiků.

15UP ZDAR, zdar, ZDAR!

Zbyňa

Něco z historie...ZIMNÍ TÁBOŘENÍ V TEEPEE 5. –7. 3. 2004

Pátek

Tato akce byla plánována dlouho dopředu, a tak se počítalo s hojnou účastí, nakonec nás místo dvanácti mělo jet osm, ale pak, jak řekl Zbyňa, vyměkli aj Vyoralé, a tak se nás v pátek 5. března sešlo na nádrhu eném šest: Zbyňa, Kovic, Samko, Štěpán, Stanley a já Wenca ...

Nasedli sme do vláčku jedoucího do Přerova, pak do Suchdolu a nakonec nás České dráhy dotrckaly do naší konečné stanice - 200 metrů před Heřmánky k jedné rezavé výhybce, kde sme vysedli... Cestu nám trochu komplikovalo naše pozděj milované TEEPEE, které bylo mimochodem těžké jak kráva... Pěškobusem sme pokračovali až k Ovčáčikom, kde na nás čekali nejeň Ovčáčici, ale aj zasněžené kůly.

To, co následovalo, se dalo přirovnat tak k době ledové. Snažili sme se pobrat najednou co nejvíc kůlů, ale s báglem a kúlem brodit se v půlmetrových závějích, no nic příjemného. Navíc začala být docela zima, vetor fučel jako o závod, no aspoň nám svítil měsíček.

Kousek za domem nám došlo, že do tábora asi nedojdeme, a tak sme vše dovlekli na kopec k posedu. Nakonec se podařilo, myslím na druhý pokus, postavit TEEPEE. Bylo sice celé nakřivo, ale nám to vůbec nevadilo. Ubytovali sme se a pokoušeli rozdělat oheň. Venku byla hromada trnkovejho dřeva. Nevím lesi sme byli tak zmrzlí, či co, bo oheň vůbec nehřál a eném furt čudil takový kůř, že sme všichni plakali, jako po mamince. Zima se pořád zvětšovala, až nás zahнала do spacáků. Nakonec byla taková kosa, že se nedal ani vystrčit nos, natož přiložit na oheň, a tak bylo brzo po ohňu. Čekala nás pěkně studená noc. Zvlášť pro ty, kterým se nad ránem rozjel zips na spacáku a za žádnou cenu se ne-

chtěl potfora nechat zpátky navléct... a ležet na karimatce, pod kterou je jen sníh v rozeplém spacáku, no co už... Pozděj sme se dozvěděli, že bylo tak mínus dvacet...

Sobota

Ráno se někteří obudili zimou, u jiných to vypadalo, že už jim ani zima není, ale nakonec vylezli za svých ledových pelechů aj Zbyňa se Stenlym, a tak sme u znovu rozdělaného ohně zahřáli svá zkrěhlá těla a uvařili něco ze zásob. Krásný pohled byl na věci, které byly večer promočené, bo včil byly, jak by řekl Křeča: tuhé jak veka...

Konkrétně moje boty zmrzly jak kameň, ani sa obut nedaly...

Ovšem po jídle všem pookřálo a bylo dobře. Naše angoráčci oči už si pomalu začali na trnkový čmud zvykat, na rozdíl od všeho oblečení, které vonělo víc a víc, no myslím, že ta vůně už brzo vyjde na trh...

Venku začalo hřát sluníčko a tak sme šli navštívit tábor, kde kupodivu nikdo nebyl, a dotáhnout nějaké dřevo z kuchyně.

Pokračování na str. 10

Oslava Dona Boska—dovádění na ledě

Na neděli 29. Ledna připravily naše oddíly akci, která tu ještě nebyla. Hodlali jsme totiž společně oslavit svátek Dona Boska. Vyrazili jsme do nedalekého města Kroměříž, kde jsme měli jenom pro sebe objednanou ledovou plochu.

Akce byla zaměřena hlavně pro rodiny s dětmi. Už když jsme se s některými scházeli na otrokovickém náměstí, říkali jsme si, kolik

se nás asi tak sejde. Zatím to na moc velkou účast nevypadalo. Ale jakmile jsme dorazili na stadión, obavy rychle vymizely. Lidí rychle přibývalo, celkem jsme napočítali neskutečných 60 lidí z řad známých i těch méně známých! Během krátké chvíle se to na ledě doslova hemžilo. Brzo jsme kluziště rozdělili na dvě části. Jedna část se proměnila v hokejovou arénu, kde zanedlouho vypukly lité boje. Akce střídala akci,

občas se ozvalo fandění rodičů, kteří přihlíželi opodál. Ale byli i tací tatínkové, kteří si to se svými ratolestmi rozdali přímo na ledě. Nejvíce mě ale překvapilo i pár holek, které se to nebály s pány kluky rozdat.

Na druhé části plochy jsme zase mohli pozorovat naše mladé krasobruslařky hlavně z řad holek Sluníček a Žabiček a jejich rodiče. Ale nejenom

to. Na ledě se objevovaly také naše nejmenší dětičky, které se pod dohledem tatínků a maminek učily svoje první bruslařské krůčky.

Byla to moc krásná neděle, kterou si všichni bezvadně užili. Díky těm, co to pro nás připravili i těm, kdo nám pomáhali s odvozem dětí. Tak zase za rok ahóóóóó!!!

Žán

Pokračování ze str. 9

Zbyňa s Kovcem vytáhli běžky, rozjeli se po krajině... bylo opravdu krásně... Lovci signálu vylezli na posed, kde bylo taky dobře a teplo. K večeru byla naplánována návštěva Ovčáčků, kde sme provoněli naší novou vůni celý dům a asimilovali teplo.

Po návratu do TEEPEE už bylo teplunko, dřeva bylo dost a tak oheň hořel jak divý. A upekli sme si kuřata, byly výborné. Pak sme šli spát.

V noci přišel jezevec, uzobnout něco ze zásob, ale lekl se naší nové vůně a utekl. Ale o tom nikdo neví, všichni tvrdě spali.

Neděle

Ráno sme vyrazili na mšu do Vésky, v kostele nás víc cítili, než viděli, ale nevyhnali... Pak sme

se vrátili "domů", poobědvali a začali se balit. S kopca se kůly táhly daleko lóp, než nahoru, a tak se všechno pobralo náráz, eném Zbyňa se jednou na běžkách vracel. Pan Ovčáčik nám pátky na nádraží vzal TEEPEE autem, zatímco sme byli v hospodě v Heřmánkách na čaj s medem (ten byl z Wencových zásob). Pak sme se svěřili Českým drahám a i přes půlhodinové čekání v Odrách nakonec dorazili do Suchdolu, pak do Přerova a konečně domů! Málem bych zapoměl na libou vůni trnkovejgo dřeva, která nás všude doprovázela. Na nádrů sme se rozloučili a honem domu!

Když si to po sobě čtu, říkám si: stejně se nedá vypsat, jak drsná tato akce byla. Ale jak krásná.

Wenca Staněk

Opět po dvou letech ohlásili v Otrokovicích návštěvu Tří králové z Východu. Aby u toho nebyli sami, přizvali k sobě do průvodu zástupce okolních národopisných oblastí. Díky poloze Otrokovic mají k nám stejně blízko zástupci Slovácka, Hané a Valašska.

Průvod Tří králů se tradičně koná 25. prosince, to je na první svátek vánoční, každým druhým rokem. Jako vždy vycházíme z kostela sv. Michaela. Když se průvod klanějících shromáždil před jesličkami, snesl se z nebeské výše (myšleno kostelní věž) anděl Páně a zvěstoval nám všem radostnou zvěst o narození Ježíška.

Následné klanění se neslo v duchu starých časů, protože všichni zúčastnění svým oblečením připomínali dobu před mnoha a mnoha lety. Po zazpívání koled každý region předal dárek pro něj nejtypičtější. Jako poslední se klaněli narozenému Ježíškovi tři králové se svými dary - kadidlem, zlatem a myrhou. Klanění tří králů ukončil otec Josef svým požehnáním a přáním krásných Vánoc. Posléze se mezi zúčastněné zástupy lidí rozběhli dospělí i děti z řad organizátorů, aby roznesli již tradiční vzpomínkové balonky. Byly v barvě žluté. Ty se na povel pustily všechny najednou s úmyslem, abychom pamatovali na naše blízké nebo na ty, kteří tady s námi být nemohou.

Po ukončení oficiálního programu, jsme si všichni zazpívali nějaké koledy. Zúčastnění dostali na památku modré balonky a

byli vyzváni k návštěvě tří stánku u kostela, kde na ně čekalo teplé občerstvení v podobě horkého čaje nebo svařáku. Následně se mohli také podívat do kostela na jesličky.

Tomuto krásnému odpoledni, trochu chyběla zimní atmosféra kvůli absenci sněhu. Potěšitelné ale je, že každým Živým betlémem, přibývá návštěvníků a to i těch, kteří přes rok do kostela nechodí. Jako vždycky je milou součástí celého odpoledne přítomnost oveček a kůzlátek. Což ocení nejen malé děti.

Velké poděkování patří těm, kteří jakýmkoli způsobem věnovali svůj čas pro zpestření vánočních dnů.

Samko

Tradiční výlet na Hostýn

Jsou vánoční prázdniny, je 5:45, budík protivně zvoní, venku je tma jako v pytli, zima jako v ruském filmu a já i přesto dobrovolně vylézám z teplé postele. Že by to udělal jen blázen? Vlastně máte pravdu. Blázen, který ví, že jej čeká výlet, jehož cílem není nic jiného než Hostýnek. A tak se ještě skoro poslepu oblékám do teplého oblečení, přelívám teplý čaj do termosky a před půl sedmou vyrážím na místo setkání – místní nádraží.

Zde se zatím krčí jen organizátoři výletu, doufaje v příchod dalších nadšenců. Než jsme však nasedli do vlaku, řady výletníků se rozrostly na 20 kusů. Někteří sice dobíhali na poslední chvíli, ale to bude zřejmě způsobeno jejich láskou k adrenalinovému sportu.

Vláček nás vysadil v Hlinsku pod Hostýnem a my jako poslušné ovečky přešli na „strašně dalekou“ autobusovou zastávku, kde nás hodný pan řidič vzal do autobusu a odvezl nás na Rusavu, odkud už jsme museli po svých nožkách. Společně se zábavnou hrou „Klíště“ to šlapání šlo samo. Často jsme se bavili pohledem na někoho, kdo po celém těle hledal to proklaté „klíště“ v podobě Ondřichovic kolíku na prádlo.

Než jsme si stačili pořádně uvědomit, že už vlastně šlapeme, byli jsme u cíle naší cesty.

U baziliky po nás organizátoři chtěli vyvinout nějakou aktivitu v podobě hraní her. Ale naše tělíčka už byly tak zmrzlé, že vypovídaly poslušnost. Nebo alespoň to moje. Po dvou lehčích hrách jsme se šli, jako každoročně, podívat do baziliky. A poté už honem, honem do tepla. Na polívečku.

Na zpáteční cestě jsme si to namířili směr Bystřice pod Hostýnem, kde jsme byli coby dup. Čekání na vlak nám „zpeštila“ dopravní nehoda, která se stala na nedalekém železničním přejezdu a u které pomáhali někteří naši výletníci. Vlákku jsme se nakonec dočkali, i když se zpožděním.

Domů jsme dorazili všichni v pořádku, příjemně unavení a už teď se těšíme na další výšlap na Hostýnek.

Míša

Tomácká zábava

Rok se s rokem sešel, byla tu sobota 21. ledna a na otrokovické sokolovně se uskutečnila další Tomácká zábava.

Když se ohlédnu do minulosti, tak jsme se společně podívali na dění ve spoustě našich táborů. Postupně se začínáme dostávat k těm novějším. Letos to byly tábory z roků 2005, 2006, 2007 a 2008. Jestliže přehlédnu veškeré práce a starosti, kterým jsme jako organizátoři čelili, tak si myslíme, že byla velice vydařená jak po stránce hudební, tak i po stránce programové. Na štěstí pro nás byla výhoda, že tyto tábory byly velice dobře zdokumentovány.

Touto formou bych chtěl ještě jednou poděkovat všem organizátorům, kapele, sponzorům a v neposlední řadě účinkujícím a vám, kteří jste se naší zábavou zúčastnili.

Karel

Zpívej s námi

TŘI KŘÍŽE

Moderato

1. Dávám sbohem břehům prokletejm, který v drápech má ďábel
sám. Bí-lou pří-dí ša-lu-pa "My grave" mí-ří k ú-te-sům, kte-rý _
znám. R. Jen tři kří - že z bí - lý-ho ka-me-ní ně-kdo
do pís - ku po-sklá - dal. Sl-zy v o-čích _ měl a
v ru-ce zna-ve-ný lod-ní de-ník, co sám do něj psal.

2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačka jen.

Chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce kámen a jméno "Sten."

R.

3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál.
Druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.

R.

4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Katty Rodgers těm dvěma život vzal.
Svědomy měl, vedle nich si klek ...

Rec: Víím, trestat je lidský, ale odpouštěť
božský. Ať mi tedy Bůh odpustí.

R. Jen tři kříže z bílýho kamení
jsem jim do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený
lodní deník a v něm, co jsem psal.

Trocha zábavy :-)

Hádanka

Moucha a vlaky

Dvě města A a B jsou od sebe vzdálena 90 km. Z města A do města B vyjede vlak rychlostí 60 km/h. V tu samou chvíli vyjede z města B vlak do města A po té samé koleji stejnou rychlostí tj. 60 km/h.

Ve chvíli, kdy se vlaky rozjedou proti sobě, z předního okna (lokomotivy) vlaku jedoucího z A do B vystartuje moucha rychlostí 100 km/h a letí vstříc druhému vlaku. Ve chvíli, kdy k němu doletí, dotkne se nožkou jeho předního skla a letí ihned zpátky. Takto moucha lítá mezi vlaky než jí rozmáčknou na placku. Úkolem je zjistit, kolik kilometrů moucha celkem nalétala. Nějaké zrychlení a zpomalení zanedbáme, je to super-moucha.

Správné odpovědi pošlete na naši adresu otoc@tom1419.org

Správná odpověď z minula:

Rybičky chová Němec.

Výherci:

Tom Janeček, Vojta Rafaja

Tenhle znáš?

Ptá se máma Pepíčka: "Proč krmíš slepice čokoládou?"

On odpoví: "Aby mi snesly kindrvejce."

Paní katechetka se ptá Pepíčka: "Modlíte se před jídlem?"

A Pepíček: "Jen když máme jíst houby, co nasbíral táta."

Přijde Indián na matriku:

"Chtěl bych si změnit jméno!"

"Proč, jak se jmenujete?"

"Velký-vlak-co-dvakrát-zahouká-když-jede-okolo."

"A jak by jste se chtěl jmenovat?"

"Tutút."

Jde policat do obchodu a chce si koupit nové boty. Prodavačka se ho zeptá:

"A jaké máte číslo?" Policajt řekne:

"158."

Znáš dobrý vtip?

Tak nám nějaký pošli! Pět nejlepších otiskneme a odměníme!

Osmisměrka

Když byl Jan Bosko malý kluk, zdál se mu sen, který mu později zcela změnil život. V tom snu viděl zástup chlapců, kteří byli zlí. Chtěl se mezi ně vrhnout a umlčet je slovy i pěstiti. V tom se objevil muž, oděný do bílého pláště, jeho tvář zářila tak jasně. Malému Jeníkovi řekl, ať se postaví do čela těch hochů a pravil: „Přátele si nezískáš bitím, ale...

Chceš vědět co mu Pán poradil a co by jistě poradil i tobě? Najdeš to v tajence :-)

ALBA, ARCHANDĚL, BOŽÍ, DIVADLO, DLUH, EDEN, HORA, HROB, HUDEBNÍK, IDOL, IKONA, KLEN, LAMPA, MLHA, NOHA, OBĚD, ODŘÍKÁNÍ, ODTOK, OPAT, OTEC, OTOK, PAŽE, PLOT, REKVIEM, ROUHAT, SÁRA, SAUL, SÍLA, SLAVIT, SMYK, SOULAD, TRUBKA, TRUMPETA, TVOR, UČIT, ÚKOL, VĚTRNO

OTOČÍ! - OTrokovický Oddílový Časopis

Vydávají oddíly TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice.

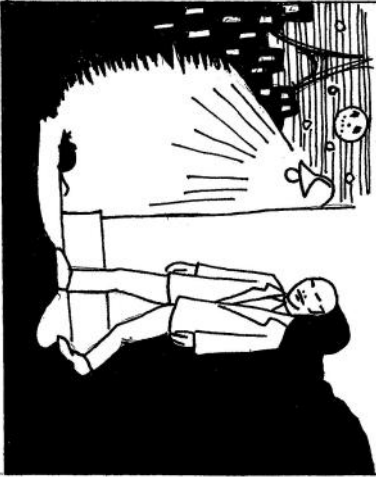
Redakce: Honza Žalčík (Žán), Laďa Beran (Lajcek), Hanka Ludvíková.

Oddílové stránky: holky www.tom1412.blog.cz

Kluci www.tom1419.org

Redakční mail: otoc@tom1419.org

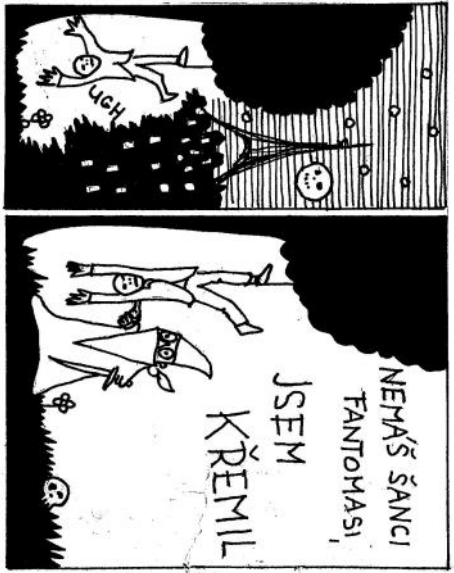
ULIČKAMI MĚSTA PARIŽE SE PLÍŽÍ
NEJVĚTŠÍ ZLOČINEC VŠECH DOB.

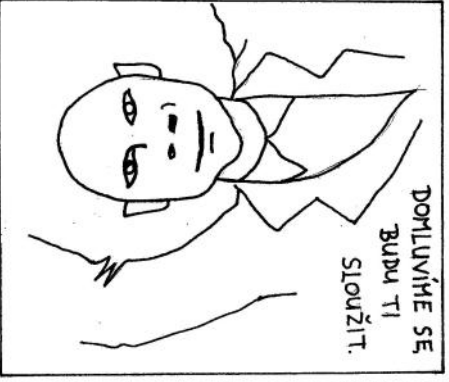
FANTOMAS NETUŠÍ,
ŽE JE MU NĚKDO
V PĀTÁCH

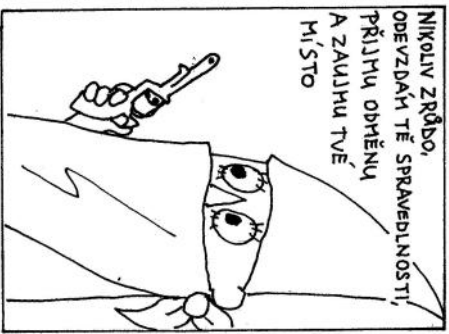
NEMÁŠ ŠANCI
FANTOMASI,
JSEM
KŘĚMIL

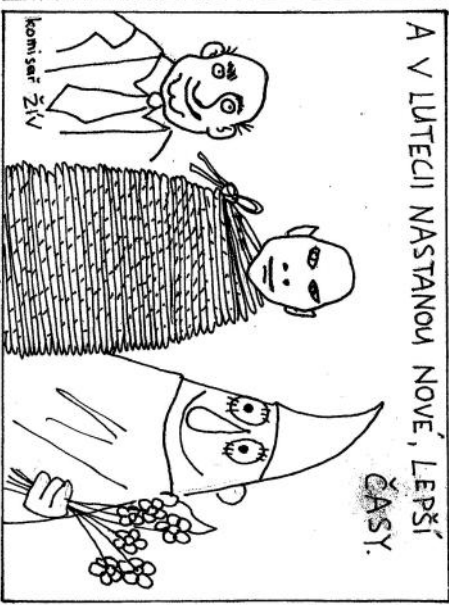
DOMLUVÍME SE
BUĎ TI
SLOUŽIT.

NIKOLIV ZRĀBO,
ODEVZDÁM TĚ SPRÁVEDLNOSTI,
PŘIJMU ODĚNU
A ZAUJMU TVĚ
MÍSTO

A V LUTECI NASTANOU NOVĚ, LEPŠÍ
ČASY.

komisár Živ

VOJTECH ŠEVČÍK - 1999